

РЕШЕНИЕ

№ 5604

гр. София, 19.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII ТРИЧЛЕНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.01.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова

Калин Куманов

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **9207** по описа за **2019** година докладвано от съдия Камелия Стоянова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 185 – чл. 196 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба от М. В. П. срещу чл. 33, чл. 137 (в частта, че „актовете за установяване на нарушенията на тази наредба се съставят от длъжностните лица, определени от органите по чл. 130), чл. 137, ал. 2 (в частта, че „за неуредените в тази наредба случаи се прилага ЗАНН), чл. 140, ал. 1, ал. 3 и ал. 4 от Наредбата за организацията на движението на територията на Столичната община, приета с решение № 332 по протокол № 48 от 19.05.2005 г., последно изменена с решение № 511 по протокол № 58 от 26.07.2018 г. на Столичния общински съвет, както и по жалба на П. Т. З., присъединена в съдебното производство. Основанията за оспорване са тези по чл. 146, т. 1 от АПК (липса на компетентност), чл. 146, т. 4 от АПК (противоречие с материалноправни разпоредби). В жалбите се съдържат оплаквания за нищожност на посочените текстове.

Ответникът по жалбата изразява становище за неоснователност на жалбата. В представените по делото писмени бележки се съдържат и възражения за недопустимост на подадените жалби с посочване на обстоятелството на липсата на правен интерес у жалбоподателите.

СГП дава заключение за основателност на жалбите.

Административният съд С.-град, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на законосъобразността на обжалвания подзаконов нормативен акт и на посочените в жалбата основания, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата съдебна инстанция са чл. 33, чл. 137 (в частта, че „актовете за установяване на нарушенията на тази наредба се съставят от длъжностните лица, определени от органите по чл. 130), чл. 137, ал. 2 (в частта, че „за неуредените в тази наредба случаи се прилага ЗАНН), чл. 140, ал. 1, ал. 3 и ал. 4 от Наредбата за организацията на движението на територията на Столичната община, приета с решение № 332 по протокол № 48 от 19.05.2005 г., последно изменена с решение № 511 по протокол № 58 от 26.07.2018 г. на Столичния общински съвет (налице е оспорване на отделни разпоредби от подзаконовия нормативен акт по реда на чл. 185, ал. 2, предложение второ от АПК). Наредбата за организацията на движението на територията на Столичната община е приета с решение № 332 по протокол № 48 от 19.05.2005 г., последно изменена с решение № 511 по протокол № 58 от 26.07.2018 г. на Столичния общински съвет, тя представлява нормативен акт по смисъла на чл. 8 от Закона за нормативните актове, издадена е от Столичния общински съвет, като урежда неуредени от нормативен акт обществени отношения с местно значение. Жалбите са подадени срещу разпоредби на подзаконов нормативен акт по смисъла на чл. 75, ал. 1 във вр. с чл. 76, ал. 3 от АПК, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл. 185 от АПК, като упражняването на това право не е обвързано с преклузивен срок. Предварителна оценка на въздействието на подзаконовия нормативен акт не е била необходима, доколкото изискването за такава не е предвидено в Закона за нормативните актове (предварителна оценка на въздействието е предвидена по отношение на проектите на нормативни актове по чл. 20 и по чл. 21 от Закона за нормативните актове). В решението на Столичния общински съвет за приемането на наредбата са посочени причините, които налагат приемането, целите, които се поставят, финансовите и други средства, необходими за прилагането на новата нормативна уредба, очакваните резултати от прилагането, включително финансовите, ако има такива.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

При съобразяване на принципа за безсрочност на оспорването на нормативните актове жалбите не могат да се определят като недопустими поради подаването им извън установените за това срокове. Не е налице недопустимост на оспорването по смисъла на чл. 187, ал. 2 от АПК. Налице е и правен интерес у жалбоподателите при съобразяване на чл. 186, ал. 1 от АПК, доколкото правото на оспорване принадлежи на гражданите, организациите и органите, чиито права, свободи или законни интереси за засегнати или могат да бъдат засегнати от него или за които той поражда права и задължения. При изследването на въпроса относно наличието на правен интерес у жалбоподателите настоящата съдебна инстанция съобразява мотивите, съдържащи с в решение № 5 от 17 април 2007 г. по конституционно дело № 11/2006 г. на Конституция съд, в които се посочва, че във всички случаи, когато гражданите оспорват подзаконов нормативни актове те трябва да докажат пред компетентния съд, че е налице засягане на техни права или законни интереси, като заинтересоваността следва да е правомерна, лична и обоснована. В мотивите изрично

се посочва, че засегнати по смисъла на чл. 186, ал. 1 от АПК са всички граждани, до които се разпростира подзаконовият нормативен акт, като в случаите, когато той регламентира положението на определен кръг физически или юридически лица, легитимирани да го обжалват са само тези лица, чиито права актът засяга или би могъл да засегне (такъв е случаят, когато например един подзаконов нормативен акт урежда статута на тесен кръг лица, като положението само на чужденците, или само на една или друга професия, или на жителите само на едно място). Правният интерес на М. В. П. е обоснован с обстоятелството, че той е адресно регистриран по постоянен и настоящ адрес в [населено място] и е правоспособен водач, притежава моторно превозно средство, регистрирано на територията на Столичната община. Правният интерес на П. Т. З. е обоснован с обстоятелството, че той посещава често [населено място], гостува често на свои роднини в [населено място], читател е в Народната библиотека „Св. Св. К. и М.“, притежава свидетелство за управление на моторно превозно средство. Посочените обстоятелства обуславят правния интерес на жалбоподателите за оспорване на наредбата, доколкото същата засяга техен личен интерес (личен интерес имат всички лица, до чиято правна сфера се отнася подзаконовия нормативен акт на общинския съвет). В процесния случай е достатъчно да се бъде доказано обстоятелството, че жалбоподателите имат качеството на лица, до които са отнася подзаконовия нормативен акт. Несъмнено е обстоятелството, че правото на придвижване е основно право, като съобразно чл. 35 от Конституцията на Република България всеки има право свободно да избира своето местожителство, да се придвижва по територията на страната и да напуска нейните предели. Основно право на българските граждани съобразно чл. 54, ал. 1 от Конституцията на Република България е също така правото на всеки да се ползва от националните и културни ценности (включително и посещаване на библиотеки). Следователно е налице личен интерес от оспорване на подзаконовия нормативен акт. Както съдебната практика, така и съдебната теория безпротиворечиво приемат, че освен личен интересът следва да бъде и пряк, т.е. разпоредбите на подзаконовия нормативен акт следва да се отнасят до правната сфера на жалбоподателя, да имат пряка изпълнителна сила срещу него, т.е., когато не се налага да бъде издаден друг административен акт, за да настъпи правното им действие. В процесния случай това условие несъмнено е изпълнено, доколкото действието на разпоредбите на наредбата настъпва без да е формално или пък фактически обусловено, не е необходимо да бъде издаден конкретен административен акт, който превръща обусловеното действие на акта в пряко действие. Следователно е налице и пряко засягане на жалбоподателите тъй като оспорената наредба (в отделните ѝ части) пряко поражда последици за правното положение на лицата, до които се отнася, не оставя никакво право на преценка на лицата, на които е възложено нейното изпълнение, предвид обстоятелството, че това изпълнение е напълно автоматично и произтича единствено от разпоредбите на тази система, без да се прилагат други правила с опосредяващ характер. Налице е лично засягане на жалбоподателите, доколкото наредбата се отнася до тях поради присъщи за тях качества, които ги разграничават от останалите лица. Настоящата съдебна инстанция съобразява и мотивите, съдържащи се в Тълкувателно решение № 3 от 16 април 2013 г. на Върховния административен съд, в които изрично се посочва, че при оспорване на административни актове с искане за обявяване на нищожност правният интерес за оспорвания следва да се преценява към момента на подаване на жалбата (доколкото в процесния случай се претендира и нищожност на обжалваните

разпоредби от наредбата). При съобразяването на посочените обстоятелства следва да се направи извода, че процесната наредба представлява подзаконов нормативен акт, който засяга пряко жалбоподателите, поражда преки последици по отношение на тях, поради което подадените жалби се определят като допустими.

Разгледани по същество, жалбите са частично основателни. Доколкото предмет на оспорване на идентични разпоредби, с идентични мотиви за незаконосъобразност, изводите си тази съдебна инстанция ще направи общо, по отношение на двете жалби, а не поотделно за всяка една от тях.

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата съдебна инстанция са чл. 33, чл. 137 (в частта, че „актовете за установяване на нарушенията на тази наредба се съставят от длъжностните лица, определени от органите по чл. 130), чл. 137, ал. 2 (в частта, че „за неуредените в тази наредба случаи се прилага ЗАНН), чл. 140, ал. 1, ал. 3 и ал. 4 от Наредбата за организацията на движението на територията на Столичната община, приета с решение № 332 по протокол № 48 от 19.05.2005 г., последно изменена с решение № 511 по протокол № 58 от 26.07.2018 г. на Столичния общински съвет.

При анализ на приложимите правни разпоредби се установява незаконосъобразност на чл. 33 от оспорения подзаконов нормативен акт на основание чл. 146, т. 4 от АПК (противоречие с материалноправни разпоредби). Доколкото наредбата е издадена (приета) от компетентен орган не се установява незаконосъобразност на оспорените разпоредби на основание чл. 146, т. 1 от АПК (липса на компетентност), и доколкото както теорията, така и съдебната практика определят административния акт като нищожен, когато е издаден от некомпетентен орган, тази съдебна инстанция не прави изводи за нищожност на оспорените разпоредби.

При извършената проверка относно спазването на регламентираните в АПК и в Закона за нормативните актове административно-производствени правила при приемането на решение № 332 на Столичния общински съвет от 19 май 2005 г., с което е приета наредбата, съдът не установява допуснати нарушения на процедурата по внасяне, разглеждане, обсъждане и приемане. Доколкото към момента на приемането на наредбата не е съществувало идискването на чл. 26, ал. 2 от Закона за нормативните актове, в процеса на изработване на проекта на нормативен акт не са били проведени обществени консултации с граждани. От събраните по делото доказателства се установява спазването на чл. 26, ал. 2 от Закона за нормативните актове при последващите изменения на наредбата. Спазено е и изискването на чл. 26, ал. 3 от Закона за нормативните актове, като преди внасянето на проекта на нормативния акт за приемане от Столичния общински съвет, същият е публикуван на интернет страницата на Столичния общински съвет (приложимо за последващите изменения на наредбата). Спазено е изискването на чл. 26, ал. 5 от Закона за нормативните актове, като от събраните по делото доказателства се установява, че след приключването на обществената консултация по ал. 3 и преди издаването на нормативния акт, Столичният общински съвет е публикувал на интернет страницата си справка за постъпилите предложения заедно с обосновка за неприетите предложения (като доказателство по спора е представена справка за постъпилите предложения по чл. 26, ал. 5 от Закона за нормативните актове, подписана от председателя на Столичния общински съвет, съдържаща информация за броя на постъпилите предложения, както и обосновка на неприетите предложения, приложимо за последващите изменения на наредбата). От събраните по делото

доказателства се установява спазването на чл. 98 от Правилника за организацията и дейността на Столичния общински съвет, като проектът на решение е обсъден и гласуван след като Столичният общински съвет е изслушал доклада на водещата комисия, становището на другите комисии, на които проектът е бил разпределен. Наредбата е приета при спазване на изискванията за кворум и мнозинство, като съобразно чл. 99, ал. 1 от Правилника за организацията и дейността на Столичния общински съвет, неговото решение е прието с мнозинство повече от половината от присъстващите съветници. Решенията на постоянните комисии от Столичния общински съвет също така са взети при спазване на чл. 51, ал. 3 от Правилника за организацията и дейността на Столичния общински съвет (с мнозинство от присъстващите членове на комисиите). При обсъждането на проекта на заседанията на постоянните комисии е присъствал и представител на вносителя съобразно чл. 52, ал. 1 от Правилника за организацията и дейността на Столичния общински съвет (заместник-кмет на Столичната община). Присъстващите на заседанията на комисиите граждани са вписани в отделен списък при спазване на чл. 50, ал. 1 от Правилника за организацията и дейността на Столичния общински съвет, приложимо за последващите изменения на наредбата (представени като доказателства по спора). От представените по делото доказателства се установява, че за заседанията на постоянните комисии са водени съкратени протоколи, като съобразно чл. 56, ал. 1 от Правилника за организацията и дейността на Столичния общински съвет в тях са отбелязани изразените мнения и взетите решения. При съобразяването на тези обстоятелства тази съдебна инстанция не установява наличието на основанията за оспорване на подзаконовия нормативен акт по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3, във връзка с чл. 196 от АПК.

Установява се, обаче наличието на основанията за оспорване по чл. 146, т. 4 от АПК, във връзка с чл. 196 от АПК, като част от оспорените разпоредби са издадени в противоречие с материалноправни разпоредби – тези по чл. 15, ал. 1 от Закона за нормативните актове, чл. 26, ал. 1 от Закона за нормативните актове, чл. 39, ал. 2 от ЗАНН, чл. 39, ал. 2а от ЗАНН.

Съдът установява незаконосъобразност по чл. 146, т. 4 от АПК на нормата на чл. 133 от наредбата. Съгласно посочения текст за маловажни случаи на нарушения на изискванията на тази наредба, установени при извършването им, органите по чл. 130 налагат на място глоба с фиш в размер до 50 лв. Посочената разпоредба противоречи на чл. 39, ал. 2 от ЗАНН, съгласно който, за маловажни случаи на административни нарушения, установени при извършването им, когато това е предвидено в закон или указ, овластените контролни органи могат да налагат на местонарушението глоби в размер от 10 до 50 лева. Установеното противоречие с нормата на чл. 39, ал. 2 от ЗАНН се съобразява с обстоятелството, че посочената норма дава възможност за налагането на посочените глоби чрез издаването на фиш, но само, когато това е предвидено в закон или указ, а в процесния случай тази възможност е въведена с разпоредба, съдържаща се в наредба. В противоречие, с чл. 39, ал. 2 от ЗАНН тази възможност е предвидена в наредба. По този начин с посочения текст на чл. 133 от наредбата се дава възможност, в нарушение на чл. 39, ал. 2 от ЗАНН да се налага глоба със съставянето на фиш, което обстоятелство не е предвидено в закон или указ. При съобразяването на това обстоятелство посоченият чл. 133 от наредбата е приет в противоречие с чл. 39, ал. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 15, ал. 1 от Закона за нормативните актове и следва да бъдат отменен като незаконосъобразен поради

противоречие с материалноправни разпоредби.

След анализ на приложимите правни норми съдът не установява незаконосъобразност на чл. чл. 137 от наредбата (в частта, че „актовете за установяване на нарушенията на тази наредба се съставят от длъжностните лица, определени от органите по чл. 130). Съгласно чл. 137, изречение първо от наредбата, актовете за установяване на нарушенията по тази наредба се съставят от длъжностните лица, определени от органите по чл. 130 (това се кмета на Столичната община и/или определени с негова писмена заповед длъжностни лица, лица, определени и упълномощени с решение на Столичния общински съвет, директора на Столичната дирекция на вътрешните работи и/или определени от него с писмена заповед длъжностни лица). Посочената разпоредба несъмнено е в съответствие с нормата на чл. 37, ал. 1, б. „б“ от ЗАНН, съгласно която актове могат да съставят длъжностните лица, определени от ръководителите на ведомствата, организациите, областните управители и кметовете на общините, на които е възложено приложението или контрола по приложението на съответните нормативни актове. Това обстоятелство не съответствие не се оспорва и от жалбоподателите (обстоятелство, което се установява на стр. 2 от жалбата). Съгласно чл. 22, ал. 5 от Закона за местното самоуправление и местната администрация наказателните постановления (за нарушаване на наредбите) се издават от кмета на общината или от негов заместник въз основа на акт, съставен от длъжности лица, посочени в наредбата. В процесния случай длъжностните лица са изрично посочени в наредбата. По този начин не се установява твърдяното противоречие с нормата на чл. 22, ал. 5 от Закона за местното самоуправление и местната администрация.

След анализ на приложимите правни норми съдът не установява незаконосъобразност и на чл. чл. 137, ал. 2 от наредбата. Съгласно посочения текст за неуредените в тази наредба случаи по съставянето на актовете, издаването и обжалването на наказателните постановления и по изпълнението на наложените наказания се прилагат разпоредбите на ЗАНН. Съгласно чл. 1 от наредбата, тя урежда специфичните правила, ограничения и забрани, свързани с организацията на движението на пътни превозни средства на територията на Столичната община. Глава пета от наредбата регламентира контрола и санкциите, и доколкото една наредба не може да съдържа пълна и детайлна уредба на административното наказване, използваната правна техника на чл. 137, ал. 2 от наредбата е напълно допустима и законосъобразна. Следва да се съобрази и обхвата на ЗАНН, така както същият е определен в чл. 4 от ЗАНН, съгласно който този закон и другите закони и укази, в които са предвидени административни наказания, се прилагат за всички административни нарушения, извършени на територията на Република България, на български кораб или самолет и по отношение на български граждани, извършили административни нарушения в чужбина, наказуеми по българските закони, ако засягат интересите на нашата държава.

След анализ на приложимите правни норми съдът установява незаконосъобразност на чл. чл. 140, ал. 1, ал. 3 и ал. 4 от наредбата. Съгласно чл. 140, ал. 1 от наредбата при маловажни случаи на нарушения, които са установени в момента на извършването им на мястото на нарушението, на извършителя може да бъде наложена глоба с фиш в размер, както следва – 20 лв. за нарушители на разпоредбите на чл. 45, ал. 1, ал. 3, ал. 7, ал. 9 и ал. 12 и чл. 46, т. 1, т. 2, т. 6, т. 7 и т. 8, 50 лв. за нарушители на разпоредбите на чл. 28, ал. 1, т. 7, чл. 45, ал. 2, ал. 5 и ал. 6 и ал. 10 и чл. 46, т. 3. Издаденият за наложената глоба фиш трябва да съдържа данни за самоличността на упълномощеното лице, наложило глобата, за самоличността на нарушителя, за регистрационния номер на автомобила, за мястото и времето на нарушението, за нарушените разпоредби и размера на глобата. Фишът се подписва от упълномощеното лице по чл. 130, наложило глобата и от нарушителя, когато е съгласен да плати наложената глоба. Съгласно чл. 140, ал. 3 от наредбата фиш за неправилно паркирано моторно превозно средство може да се издаде и в отсъствие на нарушителя. В този случай фишът се издава на собственика на моторното превозно средство, като първият екземпляр от фиша му се изпраща, а вторият и третият екземпляр остават на съхранение в службата за контрол. Към моторното превозно средство се закрепва уведомление, в което се посочват мястото и времето на нарушението, моторното превозно средство, с което е извършено нарушението, нарушените разпоредби, размерът на глобата, срокът, сметката или мястото за доброволното заплащане. Закрепването на уведомлението към моторното превозно средство се смята за връчване на фиша. Съгласно чл. 140, ал. 4 от наредбата издаден фиш, глобата, по който не е платена доброволно в 7-дневен срок от датата на издаването му, се смята за влязло в сила наказателно постановление и се изпраща за събиране на публичния изпълнител. Посочените разпоредби противоречат на чл. 39, ал. 2 от ЗАНН, съгласно който, за маловажни случаи на административни нарушения, установени при извършването им, когато това е предвидено в закон или указ, овластените контролни органи могат да налагат на местонарушението глоби в размер от 10 до 50 лева. Съответно, противоречат на чл. 39, ал. 2а, съгласно която за административни нарушения, установени при извършването им, когато това е предвидено в закон, овластените контролни органи могат да налагат на местонарушението глоби в размер, предвиден в съответния закон. Установеното противоречие с нормата на чл. 39, ал. 2 от ЗАНН, съответно чл. 39, ал. 2а се съобразява с обстоятелството, че посочената норма дава възможност за налагането на посочените глоби чрез издаването на фиш, но само, когато това е предвидено в закон или указ (съответно само в закон в случаите по чл. 39, ал. 2а от ЗАНН), а в процесния случай тази възможност е въведена с разпоредба, съдържаща се в наредба. В противоречие, с чл. 39, ал. 2 от ЗАНН тази възможност е предвидена в наредба. По този, с посочения текст на чл. 140, ал. 1, ал. 3 и ал. 4 от наредбата се дава възможност, в нарушение на чл. 39, ал. 2 от ЗАНН и в нарушение на чл. 39, ал. 2а от ЗАНН да се налага

глоба със съставянето на фиш, което обстоятелство не е предвидено в закон или указ. При съобразяването на това обстоятелство посоченият чл. 140, ал. 1, ал. 3 и ал. 4 от наредбата е приет в противоречие с чл. 39, ал. 2 от ЗАНН, съответно чл. 39, ал. 2а от ЗАНН, във връзка с чл. 15, ал. 1 от Закона за нормативните актове и следва да бъдат отменени като незаконосъобразни поради противоречие с материалноправни разпоредби. Посочените норми от наредбата са приети и в противоречие с чл. 26, ал. 1 от Закона за нормативните актове, съгласно който изработването на проект на нормативен акт се извършва при зачитане на принципите на необходимост, обосноваемост, предвидимост, откритост, съгласуваност, субсидиарност, пропорционалност и стабилност и в противоречие с един от основните принципи по АПК – принципа по чл. 13 от АПК за последователност и предвидимост, съгласно който административните органи своевременно огласяват публично критериите, вътрешните правила и установената практика при упражняване на своята оперативна самостоятелност по прилагане на закона и постигане на целите му. В процесния случай, с дадената възможност да се налага глоба с фиш без това да е предвидено в закон се нарушава принципа на предвидимост по чл. 13 от АПК. Принципът на предвидимост изисква също така съответните органи по принцип да избягват непоследователността, която би могла да възникне при прилагане на различните разпоредби от правото. С посочените разпоредби се нарушава и принципа на правна сигурност, който изисква правните норми да бъдат ясни, точни и предвидими, що се отнася до техните последици, особено когато те могат да имат неблагоприятни последици за лицата, доколкото в процесния случай предвидимост не съществува. „Принципа на предвидимост се характеризира с настройката на правния субект правоотношението да се развие по такъв начин, какъвто вече е манифестиран от правната система“ (сп. "Административно правосъдие, бр. 1 от 2015 г., М. М.). Условието за предвидимост е свързано и с принципа на правната сигурност, съгласно който разпоредбите на акта следва да са ясни и предвидими (определени по този начин в приложение към съобщения на Европейската комисия до Европейския парламент и до Съвета – нова уредба на Европейския съюз за укрепване на принципите на правната държава, С., 11.3.2014 г., COM(2014) 158 final, A. 1 to 2). В процесния случай не съществува предвидимост дали съответната глоба по фиш ще се наложи по наредбата, или пък по реда на ЗАНН.

При съобразяването на посочените обстоятелства следва извода за незаконосъобразност на чл. 133 и чл. 140, ал. 1, ал. 3 и ал. 4 от Наредбата за организацията на движението на територията на Столичната община, приета с решение № 332 по протокол № 48 от 19.05.2005 г., последно изменена с решение № 511 по протокол № 58 от 26.07.2018 г. на Столичния общински съвет, поради тяхното противоречие с материалноправни разпоредби.

При съобразяването на посочените обстоятелства, жалбите, подадени от М. В. П. и П. Т. З. в тази им част се определят като основателни. Като неоснователни се определят, обаче подадените жалби в частта им за отмяната като

незаконосъобразни на чл. 137 (в частта, че „актовете за установяване на нарушенията на тази наредба се съставят от длъжностните лица, определени от органите по чл. 130), чл. 137, ал. 2 (в частта, че „за неуредените в тази наредба случаи се прилага ЗАНН) от Наредбата за организацията на движението на територията на Столичната община, приета с решение № 332 по протокол № 48 от 19.05.2005 г., последно изменена с решение № 511 по протокол № 58 от 26.07.2018 г. на Столичния общински съвет.

От страна на М. В. П. е направено искане за присъждане на разноски, като от събраните по делото доказателства се установяват направени от този жалбоподател разноски в размер на 30 лв. – 10 лв. държавна такса за образуване на съдебното производство и 20 лв. такса за обнародване в Държавен вестник. По делото не са представени доказателства за изплатено възнаграждение на адвокат в съдебното производство. На този жалбоподател следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 30 лв. Искане за присъждане на разноски е направено и от втория жалбоподател П. Т. З.. От представените по делото доказателства се установява обстоятелството на направени от този жалбоподател разноски в размер на 810 лв., представляваща внесена държавна такса за образуване на съдебното производство и платено възнаграждение за адвокат в размер на 800 лв. по представен договор за правна защита и съдействие. При съобразяване на обстоятелството на частично уважаване на жалбата на П. Т. З., на същия следва да се присъди разноски по делото общо в размер на 410 лв. – внесена държавна такса за образуване на съдебното производство в размер на 10 лв. и 400 лв. платено възнаграждение за адвокат. Искане за присъждане на разноски е направено и от ответника по спора, искането е за присъждане на възнаграждение за юрисконсулт, като същото следва да бъде определено по правилата на чл. 78, ал. 8 от ГПК, като съгласно посочения текст в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Посочената наредба е Наредбата за заплащането на правната помощ. Съгласно чл. 24 от посочената наредба, за административни дела, възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лв. При съобразяване на обстоятелството на частично отхвърляне на жалбата на ответника следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт в размер на 100 лв.

Като съобрази направените фактически и правни изводи и на основание чл. 193, ал. 1, предложение четвърто от АПК, **АДМИНИСТРАТИВНИЯТ СЪД С.**
– град, VIII тричленен състав

РЕШИ

ОТМЕНЯ чл. 33 и чл. 140, ал. 1, ал. 3 и ал. 4 от Наредбата за организацията на движението на територията на Столичната община, приета с решение № 332 по протокол № 48 от 19.05.2005 г., последно изменена с решение № 511 по протокол № 58 от 26.07.2018 г. на Столичния общински съвет.

ОТХВЪРЛЯ жалбите на М. В. П. и П. Т. З. срещу чл. 137 (в частта, че „актовете за установяване на нарушенията на тази наредба се съставят от длъжностните лица, определени от органите по чл. 130), чл. 137, ал. 2 (в частта, че „за неуредените в тази наредба случаи се прилага ЗАНН) от Наредбата за организацията на движението на територията на Столичната община, приета с решение № 332 по протокол № 48 от 19.05.2005 г., последно изменена с решение № 511 по протокол № 58 от 26.07.2018 г. на Столичния общински съвет, като неоснователни.

ОСЪЖДА Столичния общински съвет да заплати в полза на М. В. П. направените по делото разноски в размер на 30 лв.

ОСЪЖДА Столичния общински съвет да заплати в полза на П. Т. З. направените по делото разноски в размер на 410 лв.

ОСЪЖДА М. В. П. и П. Т. З. да заплатят в полза на Столичния общински съвет възнаграждение за юрисконсулт в размер на 100 лв.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от уведомяването, с изпращане на преписи за страните по реда на чл. 138 от АПК.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

ОСОБЕНО МНЕНИЕ НА СЪДИЯ К. К. по адм.дело № 9207/2019 г.:

Не съм съгласен с позицията на мнозинството от състава, че жалбата е неоснователна в частта ѝ срещу чл.137 от Наредбата за организация на движението на територията на Столична община (в частта, че "актовете за установяване на нарушенията на тази наредба се съставят от длъжностните лица, определени от органите по чл.130"), като съображенията ми за това са следните:

Намирам, че в случая местният законодател по един недопустим начин е удължил веригата относно начина на определяне на актосъставителите. Това е така, защото нормата на чл.137, разглеждана във връзка с тази на чл.130 от наредбата, допуска превъзлагане (преоправомощаване), каквото е недопустимо в нормотворческия административен процес. Текстът на чл.130 от наредбата предвижда контролът по изпълнение на същата да се осъществява от три групи лица:

1. Кмета на Столична община и/или определени с негова писмена заповед длъжностни лица.
2. Лица, определени и упълномощени с решение на Столичния общински съвет.
3. Директора на СДВР и/или определени от него с писмена заповед длъжностни лица.

На първо място не е ясно кои ще са органите, определени (или упълномощени) от посочените в т.1, т.2 и т.3 органи. В допълнение използваните различни понятия "определяне" и "упълномощаване" внасят неяснота по начина, по който въпросните органи ще бъдат избрани за оправомощаване да извършат определени дейности по контрола за спазване разпоредбите

на нормативния акт. Не е ясно защо законодателят в два от случаите – по т.1 и т.3 е приел органите да се определят, а в третия случай – този по т.2 – да се упълномощават. Вероятно при използване на термина "определян" местният законодател е имал предвид делегиране на властнически правомощия, което е публичноправен институт, докато упълномощаването е частноправен. Упълномощаването е едностранна гражданска сделка по чл.36 от Закона за задълженията и договорите и няма място в административните правоотношения. При последното пълномощникът действа от името и за сметка на представлявания, а последиците от правните му действия възникват направо за последния. За разлика от горното, при делегацията действията са от името на органа, комуто са делегирани правомощия. На следващо място не е ясно кои длъжностни лица ще бъдат определени от органите по чл.130 и по какъв начин. Особено порочна е привръзката на обжалвания текст на чл.137 с този на чл.130, т.2 – неяснотата по отношение на лицата, които ще бъдат "упълномощени" от СОС, се задълбочава, доколкото те на свой ред ще "определят" длъжностни лица за актосъставители. Така кръгът на лицата, които могат да бъдат актосъставители, не само не е определен, а дори не е и определяем.

Използваната законодателна техника влече незаконосъобразност на чл.137 от наредбата в атакуваната от жалбоподателя част. Така е налице реалната опасност да бъдат определени едни и същи лица, които едновременно да осъществяват контрол по наредбата, и да съставят актове за нарушения. Налице е опасност от смесване на административни и административнонаказателни правомощия у едни и същи лица. В интерес на законосъобразното регулиране на обществените отношения, свързани с организация на движението на територията на Столична община, такава възможност трябва изначално да бъде изключена.

Ето защо намирам, че разпоредбата на чл.137 от Наредбата за организация на движението на територията на Столична община (в частта, че "актовете за установяване на нарушенията на тази наредба се съставят от длъжностните лица, определени от органите по чл.130"), следва да бъде отменена.

Така мотивиран, подписвам решението с особено мнение.

СЪДИЯ: